

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

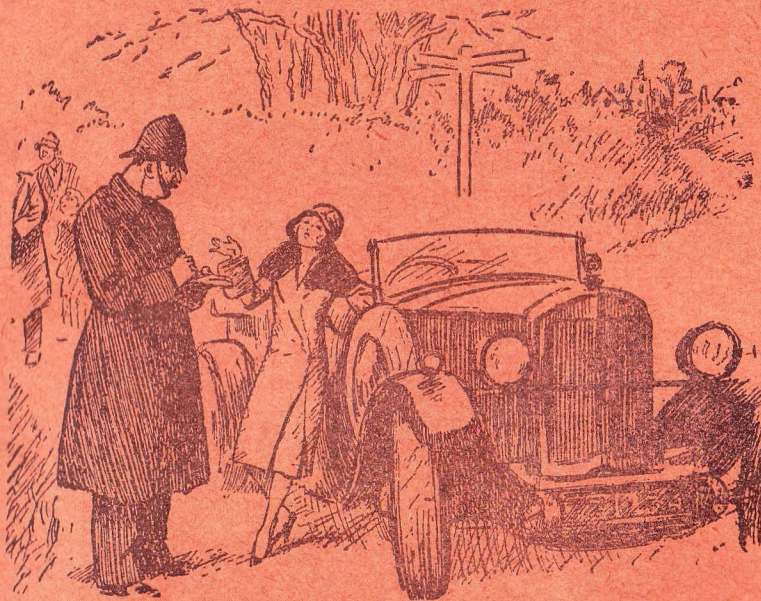
300. 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het Wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een Angstig Avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — 328. De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 320. Neel's Avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het Beleg van den Ravenburg. — 344. Een Avontuurlijke Vacantie. — 345. De Vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldegheem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders Helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De Jonge Kolonist. — 358. De Herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 363. De Durver in de Prairie. — 364. De jonge Hovenier. — 365. De sluwe Goochelaar. — 366. De valsche Boudewijn. — 367. De zonderlinge Bezoeker. — 368. De schrik van het Dorp. — 369. De Plaaaggeest. — 370. Bij de Eskimo's. — 371. Ewyn, de lijfeigene. — 372. De eenzame Hoeve. — 373. Het schot in den Avond. — 374. De Stiefmoeder. — 375. Gescheiden Vrienden. — 376. Het Avontuur der Kerstzangers. — 377. Hoogmoed gebroken. — 378. De Cirkusjongen. — 379. Uit het Cirkus. — 380. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Een Gestoorde Nacht

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

EEN GESTOORDE NACHT.

Jenny was de achttienjarige dochter van den Londenschen koopman Martin. 's Winters woonde ze in een deftig huis van de drukke stad. 's Zomers echter verbleef ze op een kasteel, aan de schilderachtige oevers van de rivier, de Theems, die hier niet meer de groote booten droeg, als van de zee tot Londen, maar door een rustig landschap stroomde.

Jenny had geen moeder meer.

Tante Edith nam het huishouden waar. Ze was een goede, maar vrij strenge dame, gehecht aan ouderwetsche gewoonten.

Ze vond Jenny veel te wispelturig en vrij, maar het meisje stoorde zich daar niet aan. Jenny deed meestal wat ze begeerde, want haar vader vond alles goed. De heer kwam 's avonds op het kasteel en vertrok 's morgens, tamelijk vroeg, weer naar de stad. Hij was altijd van zijn zaken vervuld.

Tante Edith had het al lang verleerd bij haar broer met klachten over Jenny te komen.

— Och, zij is jong... laat haar van het leven genieten!... En de tijden zijn nu anders dan in onze jeugd, zei de koopman, als tante opmerkingen had gemaakt over zijn dochter.

Niet dat Jenny onbehoorlijke dingen deed! Daartoe was ze te fatsoenlijk. Ze had zelfs een goed hart en de arme menschen in den omtrek ondervonden haar liefdadigheid, en ze hielden veel van haar.

Ze roeide in haar boot op de Theems. Ze reed rond in haar auto, ze kocht veel kledjes, zijden kousen, schoentjes; ze kwam dikwijls alleen laat thuis van de kinema in een naburige stad, en dat alles beviel de ouderwetsche tante niet.

Er waren wel eens bitse woorden tusschen haar en haar nicht, maar toch deed Jenny haar best om vriendelijk te zijn tegen haar tante, die al zoo lang de plaats van haar moeder innam.

Tante Edith dreigde soms heen te gaan, doch dat bleef steeds bij woorden, want ze bezat geen fortuin en zou buiten de woning van haar broeder niet kunnen leven. Dus moest ze wel hier blijven, en de ergernissen verdragen.

Nu ze had overigens een goed leven en deed ook alles, wat ze begeerde. Mijnheer Martin gaf haar ruim huishoudgeld en vroeg nooit, hoe ze

het besteedde. Hij had volkomen vertrouwen in zijn zuster.

Het was een prachtige Zomer, en Jenny genoot volop van het buitenleven. In dit seizoen vond ze Londen een vervelende stad.

Zekeren namiddag kwam ze netjes gekleed van haar kamer.

— Moet ge weer uit? vroeg tante, wat scherp.

— Ja... en ik zal maar laat terug keeren... Papa weet het... Ik ga naar den verjaardag van mijn vriendin Mary Benson. Het zal een groote partij zijn.

— En zoo alleen door den avond terug keeren!

— Dat ben ik immers gewoon, tante...

— Als er iets aan de auto hapert, staat ge daar...

— Die is goed in orde... Ik kan zelf een band opleggen, de benzineleiding en de bougies schoon maken, en nog veel meer.

— Ik ken al die rare dingen niet en verlang ze niet te kennen, maar ik weet toch heel goed, dat er dikwijls in den avond auto's op den weg blijven staan...

— Och, het is mij nog nooit gebeurd, merkte Jenny op.

— Het kan gebeuren...

— Nu dan zou ik hulp halen...

— Als ieder fatsoenlijk mensch te bed ligt!

— Met hard op de deur te kloppen, maakt ge een slapende wakker, tante... Och, ik vertrouw op mijn goed geluk. Waarom zou mijn trouw karretje mij in de steek laten? Het wordt op tijd nagezien en uitstekend verzorgd. Ge kunt tegenwoordig op een auto rekenen.

— Nu ik vind het onverantwoordelijk van uw vader, dat hij u dat allemaal toelaat. Als er een ongeluk gebeurt, is het te laat geklaagd.

— Kom, kom, tante, maak geen zwaarigheden! Een meisje kan net zoo kordaat zijn als een jongen. Lig vanavond maar niet wakker om op mij te wachten! Ik geraak wel veilig thuis. Tot morgen. Dag!

En vroolijk ging Jenny naar buiten.

Ze haalde haar auto uit de garage. Haar vader had zijn eigen, grooten wagen, doch reed met een chauffeur.

Weldra tufte Jenny door het hek den effen weg op.

— Die goede, ouderwetsche tante! zei ze lachend. Ze kan haar kritiek maar niet afleeren. En ze is altijd vervuld van ongelukken! Dat is zeker doordat ze in haar jongeren tijd eens met een rijtuig in de gracht is gesukkeld.

Jenny reed snel. Ginds stak een politieagent zijn arm op.

— Wat beteekent dat nu? dacht Jenny. Misdoe ik iets?

Ze stopte.

— Jufvrouw, ge rijdt te vlug; ik moet u verbaliseeren, zei de agent.

— Ik te vlug rijden!

— Jawel! Gij zijt een gevaar voor het verkeer. Andere automobilisten en voetgangers zien u met schrik afkomen.

— Man, ge spreekt juist als mijn ouderwetsche tante. Een auto is toch geen huurrijtuig of kinderwagen!

— Jufvrouw, geen praatjes, nietwaar? Laat mij uw rijbewijs zien.

— Dat zult ge me toch niet afnemen? vroeg Jenny angstig.

— Neen, maar dat kan er van komen, als ge zoo wild blijft rijden. Ik heb u al meer in zulk een vaart gezien. Ge moet de verordeningen naleven.

De agent nam haar naam en adres op.

— En nu beter opgepast, zei hij dan.

Jenny was een poosje nijdig gestemd.

— Die akelige agenten op den weg, bromde ze. Bah, ik zal de boete betalen... De reglementen zijn niet van onzen tijd.

Dat was heel dwaas van haar geredeneerd. Maar er zijn meer automobilisten, die denken, dat de wegen alleen voor hen bestaan.

Jenny matigde nu toch haar vaart. Op sommige dagen was er strenge bewaking op den weg en ze wenschte niet voor de tweede maal een proces op te loopen. De rechter kon haar verbieden gedurende zekeren tijd te rijden en dat zou ze vreeselijk vinden.

Ze kwam bij haar vriendin aan, waar reeds veel genoodigden waren en vergat haar ontmoeting.

Ze bracht er een plezierigen middag en avond door.

Het was na elven, toen het feest eindigde.

— En moet gij nu zoo alleen naar huis rijden? vroeg de vader van haar vriendin aan Jenny.

— O, mijnheer, daar geef ik niets om, antwoordde ze.

— Blijf hier overnachten...

— Als ik niet thuis kwam, kreeg mijn tante wel een beroerte van angst. Op een half uurtje leg ik den weg af. Ik heb goede lichten.

— En als er iets aan uw auto scheelt en ge blijft staan? hernam de heer Benson.

— Dat gebeurt immers niet. Mijn karretje is goed in orde.

— Jawel, maar het beste paard kan al eens falen...

— Ik ben er zeer gerust in...

Vroolijk nam Jenny afscheid, en welgemoed reed ze heen.

— Dat een jongen alleen door den avond rijdt, vindt men heel gewoon. Ik kan toch zoo flink zijn als een jongen, zei ze bij zich zelf.

Wat verder zag Jenny beweging op den weg. Ze dacht plots aan haar proces-verbaal van dien middag en vertraagde. Ook 's nachts waren er agenten op ronde.

Jenny keek scherp uit. Ze zag twee heeren die staan bleven, een zelfs midden op den weg. Deze deed teeken om de auto te doen stoppen.

Jenny liet dikwijls iemand mee rijden, maar ze dacht er niet aan, nu op den laten avond stil te houden voor twee vreemden. Ze kende verhalen over zonderlinge avonturen van nachtelijke autorijders, die dienstvaardig waren geweest voor lieden, welke een plaatsje in den wagen vroegen en bandieten bleken te zijn.

In den omtrek van de groote stad zwierf er allerlei verdacht volk rond. En de gevaarlijkste kerels waren soms nog het deftigst gekleed.

Jenny maakte dus een snelle zwenking, en schoot den man, die midden op den weg stond, voorbij. Ze hoorde hem iets roepen, dat niet vriendelijk klonk.

Haar hart bonsde toch en voor het eerst voelde ze, hoe het eigenlijk wel onveilig was zoo alleen in den nacht op den weg.

— Wat zijn dat voor reizigers, die zoo door den avond op stap zijn? zei ze bij zich zelf. Maar ik ben ze goed voorbij geraakt. Eigenlijk zou ik toch een revolver moeten koopen en leeren schieten, om me zoo noodig te kunnen verdedigen. Dan krijgt mijn goede tante wel een beroerte, van ergernis en schrik. Een meisje kan echter net zoo goed een wapen hanteeren als een jongen.

De weg lag daar weer eenzaam.

Eensklaps begon de motor te schokken. De auto trilde en verminderde in vaart. Het leek wel, of de motor den wagen achteruit wilde duwen in plaats van vooruit. En dan klonken er eenige knallen.

Jenny schrok.

— Wat krijgt de motor nu voor kuren! mompelde ze.

De gedachte, dat ze hier in den avond zou blijven staan, ontstelde haar.

De motor trok niet, zooals het behoorde. Jenny gaf meer gas, doch de ontploffingen werden heftiger. Ze minderde den toevoer van gas en even gleed de auto als rustiger voort.

— Kan ik maar thuis geraken, al is het sukkelend, dacht Jenny. Het gaat toch beter. Ik mag niet te snel rijden. Er is zeker wat vuil in de benzineleiding. Dat zal ik dan morgen wel eens nazien.

Weer schokte de wagen, reed dan trager en bleef staan. De motor was stil gevallen.

— Dat is me ook een grap! bromde Jenny. En zoo iets moet me nu zoo laat overkomen.

Ze liet den starter werken. De motor sloeg aan, maar stopte weer bij een poging om de auto in beweging te brengen.

Wat niet gebeuren zou, zooals Jenny gemeend en gezegd had, was nu toch geschied.

— Kalm blijven, zei ze. En eens kijken, wat er aan scheelt.

Eensklaps dacht ze aan de twee mannen. Het was nog niet zoo lang geleden, dat ze hen voorbij reed, en ze konden tot hier genaderd zijn, als zij nog aan het werk was. Het zoeken naar een defect duurde soms geruimen tijd. Dat vooruitzicht joeg haar angst aan.

— Neen, ik kan hier niet alleen blijven staan. Wie weet wat voor ongunstige kerels het zijn! sprak ze bij zich zelf. Het kunnen wel twee Londensche bandieten wezen.

Ze had nu toch een benauwd gevoel. Wat moest ze doen? De streek was hier niet dicht bevolkt.

Jenny spande haar gedachten in. Waar stond ze eigenlijk? Ze verkende de plaats. Ze was minstens twee uur gaans van huis. Maar als ze een eind terug liep, moest ze toch vlug bij de smederij zijn van Ben Kennel. Ze kende Ben goed,

Als ze hem eens haalde!

— Ja, dat is het beste, dacht ze. De smid zal wel mee komen. Hij is een gediensstige man. En ik zal hem immers ruim betalen voor zijn moeite.

Jenny aarzelde niet meer. Waren die mannen niet in aantocht geweest, dan zou ze wel zelf met haar hulplamp de auto nagezien hebben. Maar ze wilde de mogelijkheid niet trotseeren, door hen verrast te worden.

Jenny duwde de auto naar den kant en begaf zich op weg. Ze ging dus in de richting van waar ze gekomen was. De afstand viel haar niet mee. De smederij stond veel verder, dan ze gemeend had.

Meer landinwaarts, waren wel eenige hoeven. Jenny hoorde zelfs tamelijk dicht bij een waakhond blaffen. Maar ze kende de bewoners niet. En Ben Kennel had nog verstand van auto's.

Snel stapte Jenny voort. Ze vond het avontuur afschuwelijk.

— Ik had reeds thuis kunnen zijn, bromde ze, toen ze weer een eind geloopt had en de smederij nog niet ontwaarde. Tante zal zich zeer liggen ergeren en misschien wel opstaan. Als ze papa maar niet wakker maakt! Ik krijg wat te hooren! Maar dat kan me niet schelen. De kwestie is weg te geraken met die koppige auto,

Ze scheen nu wel kwaad op haar wagen, dien ze zoo geroemd had, toen men haar op de mogelijkheid van een stoornis wees.

Eensklaps hoorde Jenny stemmen.

— Die twee kerels, zei ze verschrikt. Ze komen daar.

Haar hart begon te bonsen.

Angstig keek Jenny om zich heen. Gelukkig stonden er bezijden den weg eenige struiken. Vlug kroop ze er achter en hurkte ze zich neer. Van vrees hield ze zelfs eenige oogenblikken haar adem in.

De twee late wandelaars schreden voorbij. Jenny hoorde hen spreken, maar verstond geen woord.

— Ze spreken zeker een dieventaal, dacht ze.

De mannen merkten niets van de verborgene en vervorderden hun weg.

— Straks komen ze aan mijn auto, bedacht Jenny met nieuwen schrik. En wie weet, wat ze er aan zullen uitvoeren! Misschien hebben ze wel verstand van auto's en krijgen ze haar in gang en rijden er mee naar Londen. Wat staat die smederij toch ver!

Eindelijk zag ze het huis, dat in de diepste rust lag. Jenny klopte op de deur. Ze kreeg geen antwoord.

— Ze slapen hier vast, dacht ze, en ze begon nu met de vuist te bonsen.

Eindelijk werd er boven een raam geopend.

— Hei, hei! klonk een stem. Moet mijn deur kapot?

— Ben Kennel, zijt gij dat? vroeg Jenny.

— Jawel, ik zelf, in levende lijve, maar wie zijt gij?

— De dochter van mijnheer Martin van Huize Buitenlust.

— Wat zegt ge? Jufvrouw Martin! En zoo laat op den weg!

— Ik heb een defect aan mijn auto. O, help me!

— Wacht, ik kom!

En het raam werd gesloten.

— Als hij zich haast, kunnen we die mannen beletten mijn auto te stelen, meende Jenny.

Ben scheen echter geen spoed te maken. Het duurde wel tien minuten, eer Jenny beneden in huis gerucht hoorde. Men was er aan het spreken en naar het scheen, zelfs aan het twisten.

— O, wat duurt dat lang! bromde Jenny.

Maar ze durfde den smid niet tot haast aan te manen. Ze was al tevreden, dat hij zoo gewillig naar beneden kwam.

Eindelijk werd de deur geopend.

— Kom binnen, jufvrouw Martin, noodde Ben Kennel.

Jenny zag, dat zijn vrouw achter hem stond met een kaars in de hand. Ze keek niet vrien-

delijk naar de voorname koopmansdochter.

— Wie er van houdt om in den nacht langs de wegen te rennen, moet een ander, die een heelen dag gewerkt heeft, niet uit zijn bed halen, gromde ze.

Jenny begreep, dat de smidsvrouw daarover al een tijd had getwist met haar man.

— Zwijg nu! beval Ben. Men moet de menschen toch helpen.

— Voor dag en dauw staat ge op.

— Een langslaper ben ik nooit geweest, ge hebt groot gelijk. Maar wat kan het mij nu maken, of ik eens in den nacht uit mijn bed gehaald word! Dat gebeurt toch hoogst zelden.

— En kou vatten in de kille lucht.

— Het is niet koud, beweerde Jenny. Och, vrouw, ik zal Ben mild betalen!

— Het zou er nog moeten op aankomen, dat gij hem voor niets al die moeite aandeedt! Ik heb geen dochters, maar zoo ik er had, zouden ze op dit uur al lang op hun beide ooren liggen slapen. Overdag in een auto vliegen als de stormwind is al zeer vreemd voor een meisje, maar dan is de dag nog niet lang genoeg. En in den nacht gebeuren er van die grappen en komt men een fatsoenlijk mensch den schrik op het lijf jagen door de deur haast in te beuken.

— Beth, nu is het genoeg! schoot Ben uit.

Laat de juffer eindelijk eens vertellen, wat er aan scheelt! Ga terug naar bed!

— Terug naar bed! Denkt ge, dat ik daar rustig kan liggen, als gij bij nacht en ontij op den weg zwerft? En alleen in huis zijn, vind ik ook geen pretje. Er moest eens een dief komen!

— Wat ge nu in uw hoofd haalt!

Jenny zou maar niet over de twee verdachte kerels spreken, want dan liet de vrouw haar man zeker niet gaan. Toch bedacht ze, hoe die mannen er met de auto van door konden rijden, terwijl zij hier den kostbaren tijd verloor. Ze durfde echter niet te murmureeren tegenover de lastige echtgenoot van den smid.

— Is de auto blijven steken? vroeg Ben.

— Ja... Ik geloof niet dat het erg is.

— Het is zeker erg, als daarvoor een ambachtsman, die van zes uur 's morgens tot zeven uur 's avonds hard gewerkt heeft, uit zijn bed wordt gehaald! hernam Beth.

— Stil nu toch! vermaande Ben weer. Waar staat de auto, jufvrouw? vervolgde hij.

— Een eindje verder.

— Het zal wel een goed eind zijn, wedervoer de vrouw. Ge zult zeker een paar uur weg blijven...

— Jufvrouw, waar is het ongeveer? hernam de smid.

— Ik kan het zoo juist niet zeggen, maar we zullen er spoedig zijn.

— Dat zal niet meevallen, voorspelde Beth.

— Wat soort van defect is het? vroeg Ben.

Jenny vertelde, welke kuren de motor gehad had.

— Kom, dan zullen we eens gaan zien. Ge hebt toch het noodige gerief in uw auto?

— O ja...

— Als het maar waar is! Ik zie u al terug keeren om hamers en vijlen, bromde Beth. Er komt niets meer van slapen vannacht. En morgen moet ge om zeven uur op de hoeve van Brown zijn.

— Dan heb ik nog al den tijd, merkte Ben kalm op. Laat ons nu vertrekken.

— O, het moet wel, want ge luistert toch niet naar goeden raad.

— Kan de jufvrouw heel den nacht op den weg blijven staan?

— Ze mag hier logeeren tot morgen ochtend. De dag is er om te werken en de nacht om te rusten. Maar wie 's nachts nog op de baan wil zijn, moet daarom hetzelfde niet van anderen eischen.

— Als ik weg bleef tot morgen, zou papa zoo ongerust zijn, sprak Jenny.

— Als de papa's hun dochters dwingen op een behoorlijk uur thuis te zijn, zouden ze nooit

ongerust moeten wezen, oordeelde de onverbeterlijke Beth. Maar ja, ik heb niets meer over mijn man te zeggen! Ga dan en trek uw overjas aan!

— In een Zomernacht! zei de smid. Ik ben niet van zout.

— Weeral koppig! Als ge morgen hoest, gelijk een verroeste blaasbalg, zult ge uw dwaasheid erkennen, maar dan is het te laat.

Jenny beefde van ongeduld, doch zweeg uit ontzag voor de smidsvrouw.

— Kom, jufvrouw Martin, zei Ben eindelijk. Beth, ik heb den sleutel. Ga dus gerust naar bed.

— Waar ik hevige hartkloppingen zal hebben! Maar ja, dat wordt niet geteld. Ik sta ten achter bij een juffer, waarvan ze in de streek zeggen, dat ze wilder is dan de wildste jongen.

— Maar vrouw Kennel, als ik nu toch van een feest kom en een ongeval heb! merkte Jenny wat bits op.

— Bij ons zijn de feesten klaar om zeven uur.

— Behalve toen we verleden week te middernacht van uw zusters zilveren bruiloft kwamen, herinnerde Ben aan zijn wederhelft.

— Een zilveren bruiloft viert men maar eens in de vijf en twintig jaar.

— Dat klopt!

— O, we hadden al bij de auto kunnen zijn, zei Jenny ongeduldig.

— Juist, juist! Werkende menschen moeten maar dadelijk klaar staan voor rijke lieden. Wij hebben geen rust noodig, riep Beth boosaardig uit.

— Dat zou ik niet gaarne zeggen. Ik vond het zeer vervelend, dat ik Ben moest wekken, maar wat doet een mensch in nood!

— Van uw schuterheid heb ik niet veel gemerkt, want toen we op uw geklop niet dadelijk uit bed sprongen, begon ge de deur te rammen, dat er zeker wel splinters van afgevlogen zijn. Ik zal ze morgen eens goed nazien, verzekerde de spraakzame vrouw, die nooit om een antwoord verlegen was.

— Nu geloof ik, dat we genoeg gepraat hebben, zei de smid. We kunnen hier niet blijven kletsen tot het licht wordt.

— O, wat ik zeg is natuurlijk maar geklets voor u! wedervoer Beth.

Haar man nam nu een kloek besluit en verliet het huis, gevolgd door Jenny, die een zucht van verlichting slaakte. Ze stapte naast den smid voort.

— We zouden ons wat moeten haasten, zei ze, en ze sprak over de twee verdachte mannen. Ben bleef staan.

— Ja, maar jufvrouw, dat hadt ge me eer moeten zeggen, zei hij.

— Ik durfde niet...

— O, voor mijn vrouw... Och, ze is een best mensch overdag, maar wee, als ze in haar slaap gestoord wordt! Zelfs als ze 's morgens op staat, heeft ze een half uurtje noodig, om in goed humeur te komen. Morgen heeft ze spijt over al haar gebrom tegen u. Twee kerels, zegt ge...

— Zijt ge bang?

— Bang? Dat is Ben Kennel nooit geweest. Maar als ik vechten moet, heb ik gaarne iets stevigs in de vuist. Dat dwingt eerbied af en is dikwijls al voldoende, om een deugniet op de vlucht te jagen, zoodat vechten onnoodig is, wat ik altijd het beste vind. Dus, jufvrouw, moet ik terug om een wapen te halen...

— O, die mannen kunnen dan al met mijn auto weg zijn.

— Wel neen! Zij krijgen die zoo gauw niet in orde, gesteld, dat ze verstand van auto's hebben. Dus rechtsomkeer!

Jenny vond dit nieuw oponthoud geweldig vervelend, maar ze begreep, dat de smid gelijk had om zich te wapenen.

Toen ze de smederij naderden, zei Ben:

— Geen woord spreken, jufvrouw, want als mijn vrouw iets hoort, gaan de poppen weer aan het dansen. Ik behoef niet binnen te zijn, want bij het oud ijzer naast mijn woning vind ik wel, wat ik noodig heb...

Weldra had Ben een flinke staaf in de hand. Ze stapten snel voort, terwijl Jenny zei, hoe ze niets begreep van de kuren der motor. Ze kon altijd zoo goed op haar auto vertrouwen.

— Altijd, dat is een groot woord, jufvrouw, merkte de smid op. Een mensch heeft wel gril-len. Waarom zou een motor ze niet hebben. Of neen, bij een motor zijn het eigenlijk geen gril-len; voor elke stoornis moet er een oorzaak zijn. En het is te hopen, dat we die gauw vinden. Ge zult me echter moeten helpen om die te zoeken, want ik ken niet zoo veel van auto's, al komt men wel bij mij voor kleine herstellingen, maar dat is dan meer van het buitenwerk.

— O, ik ben zeker dat, ik het defect vlug zal te pakken hebben, zei Jenny, die niet durfde te zeggen, dat ze eigenlijk Ben gehaald had ter wille van die twee verdachte kerels.

— De auto staat nog al ver, zei de smid, toen ze een heel eind afgelegd hadden.

— O, we moeten nu er bijna zijn.

— Ge weet de juiste plaats niet?

— Dat is moeilijk te zeggen. Er zijn daar geen huizen.

Ze marcheerden nog een kwartier.

— Hier was het, bij deze boomen, maar de auto is weg! riep Jenny eensklaps verschrikt uit.

— Vergist ge u niet?

— Neen, neen! Die slechte kerels zijn er met mijn wagen van door.

— Dat zou toch al erg brutaal zijn. Herkent ge werkelijk de plaats?

— O ja! Steek eens een lucifer aan. We kunnen dan de sporen van de banden zien. Ik had de auto aan den kant geduwd.

De smid lichtte bij, en werkelijk bemerkten ze den indruk der banden op de baan.

— Kijk maar, die gemeene dieven hebben de auto weer naar het midden van den weg gestuurd! hernam Jenny.

— Ja, en de sporen loopen voort.

— Ze zullen het defect gevonden hebben.

— Dat is een leelijk geval. Ge moet het bij de politie aangeven. Maar ja, de schelmen zijn natuurlijk naar Londen en daar worden de auto's vlug verdonkermaand. Een andere kleur er op, wat vervormingen en herken dan maar een gestolen wagen, zei Ben, weinig bemoedigend.

— En wat nu? vroeg Jenny.

— Hoe ver zoudt ge hier van het kasteel zijn?

— Zeker twee uur gaans.

— Ja, dat schat ik ook. Ge kunt bij ons overnachten, maar dan zal uw papa zeer ongerust zijn.

— O ja!...

— Het is een leelijk geval... Ik weet raad.

Als we ginds een zijweg inslaan, komen we aan de hoeve van Jim Jones. Voor een goede belooning spant hij of zijn zoon het karretje in en brengt u thuis.

— Laten we er dan dadelijk heen gaan!

Ze begaven zich op weg.

— Hoe laat zou het nu zijn? Steek nog eens een lucifer aan, dan kan ik op mijn horloge kijken.

En bij het lichtje riep Jenny verschrikt uit:

— Al half twee!

— Dat kan ik gelooven. De tijd staat niet stil, merkte Ben kalm op.

Ze spraken dan over den diefstal.

— En in een zak van de auto zit mijn taschje met geld, zei Jenny.

— Dat hebben die schavuiten dan nog op den hoop toe... Ja, er loopt nog al wat schorremorie langs de wegen. Maar die twee zijn dan toch geen gewone zwervers geweest. Berooide bedelaars zouden zich achter een autostuur zoo onbehaaglijk gevoelen als een kat in een vreemd pakhuis.

— Ik zei u, dat ze als heeren gekleed waren.

— Ja, die zijn de ergste. Lees in de gazet maar van fijn uitgedoste bandieten, welke in hotels en op treinen stelen.

Jenny voelde zich zonderling te moede, toen ze met den smid langs een binnenweg stapte.

Had men nu werkelijk haar auto gestolen? Dat was een leelijk verlies. Zou papa haar een nieuwe geven? Ze hoopte het, maar ze zou toch wel een tijd moeten wachten.

— Misschien haalt ge met het karretje de dieven nog in, zei Ben. Ik bedoel dat de auto weer kuren kan gehad hebben, en blijven staan is.

— Het ware te hopen, maar ik reken er niet veel op. Het defect zal niet erg geweest zijn. En de kerels zijn ons een heel eind vooruit.

Het luid geblaf van een waakhond bewees, dat ze de hoeve van Jim Jones naderden. Wel dra stonden ze voor het gesloten hek.

— We moeten hier blijven staan, waar schuwde de smid. De hond loopt los en zoo'n beest is kwaad tegen vreemdelingen. Ik zal eens luid roepen, en hoop, dat ze het daar binnen gauw hooren.

— Het huis is nog al ver weg.

— Ja, maar de baas van een hoeve slaapt maar op een oor. De hond zal hem trouwens al wakker gemaakt hebben.

Ben zette nu een keel op, dat het over den omtrek helmde. De hond was genaderd en blafte tegen de zware stem van den smid op.

— Als ze nu daar in huis niet allemaal wakker schieten, begrijp ik er niets van, zei Ben. Me dunkt, ik zie al iemand afkomen.

En ja, men gebood den hond te zwijgen.

— Baas Jones! riep de smid.

— Ja, dat ben ik zelf. En wie zijt gij?

— Ben Kennel.

— De smid? Wat ter wereld komt gij hier doen in het holle van den nacht?

— Dat zal ik u vertellen, als ge het hek opent en zorgt, dat de hond me niet een lap uit mijn been bijt.

Jim Jones trad nader en liet het tweetal binnen.

— Ge zijt niet alleen, merkte de landbouwer op.

— Neen, jufvrouw Martin is bij me...

— O, de dochter van den Londenschen koopman. Ik begin het al te begrijpen. Die is zeker met haar auto stil gevallen?

— Juist...

— Ja, dat kan gebeuren, als ge bij nacht rond rent...

Men kende Jenny in de gansche streek, al overdreef men, wanneer men over haar sportieve gewoonten sprak.

— Maar er is nog iets ergers gebeurd, hernam de smid.

— Een ongeluk... een botsing... iemand omver gereden? Ja, we hebben altijd gezegd, dat er nog eens zoo iets zou gebeuren.

— Neen, neen, geen ongeluk, hernam Ben.

Hij vertelde, hoe de auto gestolen werd en

Jenny nu gaarne naar huis zou gebracht worden, natuurlijk tegen flinke betaling.

— Drommels, in den nacht inspannen en zoo ver rijden, dat is geen pretje, vooral niet als men overdag hard moet werken, zei Jones, die een flinke som wilde bedingen.

— Zeg maar uw prijs en die zal u betaald worden, verzekerde Jenny, vreezend, dat het ook hier weer een lang oponthoud zou worden.

Jones vroeg een hoog bedrag, en de smid vond hem een afzetter, maar hield zijn oordeel voor zich.

— Ik zal mijn zoon roepen, die kan me vergezellen, dat is veiliger, als er zulk verdacht volk op gang is, zei de landbouwer. Kom maar mee, jufvrouw. Voor den hond moet ge niet bang zijn.

— Dan kan ik naar huis, sprak de smid.

— Deze week zal ik binnen komen en alles met u vereffenen, beloofde Jenny.

— O, jufvrouw, maakt daar geen zwaar hoofd in. Wel thuis!

— En hartelijk bedankt voor uw hulp.

— Onnoodig! Het is jammer, dat die hulp u niet veel heeft gebaat.

De brave smid groette en spoedde zich heen.

Het duurde nog wat, eer Jim Jones zijn zoon uit bed gekregen en den versuften jongen aan zijn verstand gebracht had, wat er aan de hand

was. Maar eindelijk toch stond een licht karretje ingespannen en kon Jenny plaats nemen. De landbouwer en zijn zoon zetten zich op de voorbank. De zoon had een geweer naast zich.

De tocht viel Jenny zeer lang. Ze was zoo gewoon over de wegen te vliegen. Het paard hield een gematigd drafje en nu en dan liet de voorzichtige Jones het stappen.

De baan was eenzaam. De dieven waren blijkbaar met de auto voorspoedig geweest.

Eindelijk bereikte men het kasteel, dat in diepe rust scheen tusschen de zware boomen. Het hek stond nog open. Men verwachtte immers de dochter nog. Gewoonlijk bleef er een knecht op. Maar nu vertoonde er zich geen.

— Misschien zal tante denken, dat ik bij mijn vriendin overnacht, dacht Jenny.

Het gerij stopte vóór het deftig huis.

— Zie zoo, we zijn er, sprak Jones. Tenminste, ge zijt waar ge wezen moet, jufvrouw. Wij hebben nog een lange terugreis en wie weet, wat we ontmoeten, voegde hij er bij, als om den gevraagden hoogen prijs te billijken.

Zijn zoon lag tegen den zijwand te snorken.

— Een oogenblik, sprak Jenny. Ik zal uw geld halen, want wat ik bij me had, zat in de gestolen auto.

Plots werd de deur geopend en een bevende stem vroeg:

— Zijt gij daar, Jenny?

— Jawel, tante, ik ben het, veilig en gezond, riep jufvrouw Martin terug.

Ze snelde de treden op.

— Maar waar komt ge nu toch vandaan? hernam de dame.

— Dat zal ik u dadelijk vertellen. Ik moet eerst geld halen, om het gerij te betalen.

— Mijn hart bonst al heel den nacht als een hamer... Ik ben doodelijk ongerust geweest.

Maar Jenny luisterde niet verder, liep naar binnen en kwam spoedig terug met het verschuldigde bedrag.

— Nu, jufvrouw, als het nog gebeurt, moogt ge me weer roepen. Steeds tot uw dienst bereid, beweerde Jones, voor wien de gestoorde nacht zeer voordeelig was geweest.

Het karretje reed heen.

— Nu een bestraffing van tante, mompelde Jenny. Maar ik zal niet lang naar haar luisteren.

Tante zat in de woonkamer.

— Nu begrijp ik niets meer van uw manier van handelen, zoo sprak ze. Over een paar uur werd ik uit bed gebeld door uw oom Charles en zijn zoon. Ze waren in uw auto gekomen...

— In mijn auto! riep Jenny verbaasd uit. En waar is de auto?

— In de garage natuurlijk!

— Werkelijk waar?

— Is het misschien een geval om grapjes te vertellen?

— Mijn auto is terug! O, tante, ik zou u van blijdschap kunnen kussen. Denk eens aan, ik meende vast en zeker, dat de auto gestolen was.

— O, dat had goed kunnen gebeuren, want uw oom vond ze onbeheerd op den weg staan. Wat hebt gij toch uitgevoerd?

— Oom Charles en neef Eddy vonden mijn kar op den weg! herhaalde Jenny.

— Het is of ge me niet gelooft!

Jenny barstte in een schaterlach los, en zei dan:

— Die twee verdachte kerels waren oom Charles en Eddy. Voor hen heb ik me weggestopt achter de struiken en ik beschuldigde hun mijn auto gestolen te hebben! Maar mijn karretje staat in de garage! O, tante, ik ben zoo blij! en ze danste in het rond.

— Ik begrijp niets van uw opgewonden gesnap. Uw oom en neef waren naar een zieke geweest te Cherton. Hun auto geraakte stuk en ze moesten die achter laten in een afspanning. Ze besloten te voet verder te gaan en te trachten een plaatsje te krijgen in een voorbijrijdende auto. Maar ze zagen er een onbeheerd op den weg staan. Eddy herkende die dadelijk als de uwe en begreep, dat er iets aan scheelde. Oom en hij hebben daar een heelen tijd gewacht. Ge

kwaamt niet opdagen. Ze meenden dat gij met den een of ander hadt kunnen meerijden naar huis. En ze vonden het net iets voor u om de auto daar maar achter te laten tot morgen. Eddy onderzocht, wat er aan scheelde. Er was geen benzine meer in.

— Wat! riep Jenny uit. Ja, dat moet zoo geweest zijn, vervolgde ze. Ik had vergeten de tank te vullen. Hoe dom van mij, om daar niet aan te denken!

— Ik zeg het altijd, dat ge veel te achteloos zijt, merkte tante op. Maar luister verder, in welk een vreeselijke onrust ge mij gebracht hebt. Uw oom en Eddy hebben dan, na een heelen tijd wachten, uw auto voort geduwd, een half uur, geloof ik, tot aan een pomp. Ze moesten daar den baas uit bed kloppen. Ze hadden nog gemeend er u aan te treffen, denkend, dat gij er om benzine zoudt gegaan zijn. Toen reden ze heen, en brachten de auto hier. Ik was al uit bed. Ik kan toch niet slapen, als gij zoo op den dool zijt, ge weet het, doch ge stoort er u niet aan.

— Ik zeg altijd dat ge dan een poedertje moet nemen, tante, zei Jenny wat vinnig.

— Ja, lach er maar mee! Ge kunt denken, hoe ik schrok bij dat bezoek. Gij waart niet thuis. Wat moest ik denken! Baanstroopers konden u mee geleid hebben, om dan een hoogen losprijs te eischen. Er ging van alles door mijn

arm hoofd. Ik wekte uw vader. Die kwam erg knorrig uit bed. Hij is veel te gemakkelijk. « O, Jenny zal ergens op een hoeve overnachten », zei hij, en wilde niet luisteren naar al mijn bedenkingen. Uw oom en neef bemoeiden zich dan ook niet meer met het geval en gingen naar huis. Uw vader vergat hun te bedanken.

— O, papa zal slaperig geweest zijn, tante. Hij heeft zooveel zorgen over dag.

— Ik kan niet begrijpen, dat hij weer naar bed trok, percies of gij rustig in het uwe lag. Neen, waarlijk, zulk een onverschilligheid wil er bij mij niet in.

— Papa, onverschillig voor mij! Hij houdt zooveel van me, maar hij weet, dat ik kordaat ben en me zelf wel zal redden.

— Maar wat hebt ge nu eigenlijk uitgevoerd?

— Dat zal ik u eens vertellen. Het is ten slotte alles heel grappig.

En Jenny herhaalde haar avonturen, maar tante moest niet lachen. Integendeel, ze zou nog strakker gekeken hebben, ware het mogelijk geweest.

— Een smid opgeklopt... dan de bewoners van een hoeve... morgen praten ze in de heele streek weer over u, beweerde ze.

— Nu, dan zwijgen ze over een ander. Maar hoe vindt ge het, dat ik oom Charles en neef Eddy voor twee bandieten hield?

— Het bewijst, dat ge 's avonds niet zoo rustig op den weg rijdt, gelijk ge me altijd wilt wijs maken. Ik hoop, dat uw vader u na deze les zal verplichten op een fatsoenlijk uur thuis te zijn. En laat ons nu gaan slapen.

— Ja! Hoezee, mijn trouw karretje is weer terug!

— Ge hebt nu ondervonden, wat er kan gebeuren, als een meisje zich zoo buitensporig gedraagt. Ik heb het altijd voorspeld, dat ge nog eens zonderlinge ontmoetingen zoudt hebben, maar dan was ik een kletskous!

— Tante, slaap nu lekker. Het spijt me, dat ik u zulk een roerigen nacht heb bezorgd. En door zoo'n domme reden. Geen benzine in de tank! Tot morgen, tante!

Met verlicht gemoed begaf Jenny zich ter ruste, maar het duurde toch eenigen tijd voor ze insliep.

Den volgenden morgen zag ze haar vader aan het ontbijt.

— Al thuis? vroeg de heer Martin. Waar hebt ge overnacht?

— Hier, papa.

— Dan zijt ge laat geweest! Maar wat was dat met uw auto? Of heb ik het gedroomd, dat oom Charles uw wagen gebracht heeft?

— Neen, dat was geen droom. O, ge moet eens

alles hooren! Ik heb waarlijke grappige avonturen gehad.

Jenny vertelde deze en de heer Martin moest hartelijk lachen. Hij deelde de bezorgdheid van zijn zuster niet. Tante haalde haar schade in en sliep nog.

Toen ze beneden kwam, was Jenny al uitgereden. O, hoe plezierig zat ze nu achter het stuur. Ze wilde naar haar oom Charles, die in de buurt op een villa woonde.

Hij was thuis.

— Ha zoo, mijn verloren nichtje is weer terecht, zei hij, toen Jenny de kamer binnen trad.

— Oom, ik kom u eens de benzine betalen, die ge vannacht voor mij genomen hebt, zei Jenny vroolijk.

Tante, die ook aanwezig was, schudde het hoofd, en vroeg:

— O, gij wildzang, wat hebt ge toch allemaal gespookt vannacht?

— Wel, ik kwam van de partij bij de Bensons en zag oom en Eddy, die me wilden laten stoppen, voor twee bandieten aan.

— O, waart gij dat, die me bijna omver reedt? vroeg oom.

— Wat meer eerbied voor mijn stuurkunst. Ik zwenkte heel zwierig langs u heen, toen ge, onvoorzichtig genoeg, midden op den weg, als molenwieken stondt te zwaaien. Later heb ik u

en Eddy nog eens gezien, maar ik kroop weg achter struiken.

Jenny gaf nu een geregeld verhaal en allen hadden groot plezier.

Maar tante Emily vermaande haar nichtje tot meer bezadigdheid in haar sport.

Een paar dagen later, kreeg Jenny nog een ernstige waarschuwing van den rechter, waarvoor ze moest verschijnen wegens het proces-verbaal.

— Ik hoor, dat ge roekeloos rijdt, zei de magistraat. Als ge nog eens een proces-verbaal oploopt, zal ik uw rijbewijs intrekken.

Voor die bedreiging had Jenny eerbied.

In de streek vertelde men, dat haar auto gestolen was. Jenny ging den smid betalen. Ze verhaalde daar de ware toedracht. Ben had veel plezier. Zijn vrouw bood haar verontschuldigingen aan over haar onhebbelijkheid van dien nacht.

Toch was het gebeurde van dien nacht een les geweest voor Jenny Martin. Ze werd meer beducht voor de eenzame wegen bij laten avond.

Naarmate ze ouder werd, kreeg Jenny ook meer verstand. Ze toonde zich voorzichtiger.

Tante was nog wel niet geheel voldaan, al beterde haar stemming, vooral omdat ze ontdekte, dat Jenny haar hartelijk lief had.

E I N D E.